

Bơ Vơ Cung Đàn

Mẹ,
Bây giờ là mùa đông,
Con ngồi tựa bên song,
Nhìn tuyết rơi mù mịt,
Trắng xóa cả không gian,
Chỉ mình con trợ trợ với cung đàn,
Trong giá lạnh nổi cơ hàn viễn xứ.

Mẹ,
Tay con run rẩy,
Nấn phím buông cung,
Một tiếng tơ vang trong giá lạnh,
Cung thương ai oán tiếng tơ chùng.

Mẹ ơi,
Đâu ngờ vĩnh biệt lúc ra đi,
Nước Việt tang đen, đỏ quốc kỳ,
Nhớ mẹ buồn vương mờ ánh mắt,
Hồn đau vẫn khóc buổi phân ly.

Mẹ,
Hai mươi năm nội chiến,
Mẹ chịu lắm đau thương,
Chứng tích còn in dấu,
Trên khắp nẻo quê hương.

Nay,
Nam Bắc hết phân ly,
Chiến tranh thôi dầy xéo,
Thì mẹ lại ai bi,
Vì ngập tràn thống khổ,
Nên con phải ra đi.

Tìm nơi đất hứa dựng cơ đồ,
Chẳng quản lênh đênh chốn hải hồ.
Mộng ước quê người con vẫn đợi,
Ngày về cố quốc rộn cung tơ.

Nhưng biết đến bao giờ,
Con trở về bên mẹ,
Hay từ đây cánh sẻ,
Lang bạt mãi trời xa.
Cây đàn chùng phím tơ ngà,
Biết còn dịp gảy khúc ca thanh bình.

Mẹ,
Bên ngoài tuyết rơi,
Mỗi lúc một nhiều,
Mình con cô liêu,
Cõi lòng buốt giá.
Con ngân lên khúc ca buồn,
Bơ vơ cung điệu nặng hồn thương đau.
Bao giờ cho hết mối sầu,
Đường xưa lối cũ, xuôi tàu về Nam.

Nguyễn P. Thúy,
December 06, 1975